

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

36. de connexione eorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

*Intelligentia
Sapientia.*

malos conuersionem. Intelligentia uero ad creatoris & creaturarum inuisibiliu speculationem, Sapientia uero ad solius ueritatis aeternae contemplationem & delectationem. Aduertendum tamen quod intellectus & scientia, quae dicuntur dona Spiritus san. alia sunt ab intellectu & scientia, quae naturaliter sunt in anima hominis: quia per illas uirtutes, quae dicuntur dona Spiritus san. naturalia reformantur atque adiuuantur.

*De connexionione habi
tuum gra
tuitorum.*

**DE CONNEXIONE
virtutum.**

**DISTINCT. Trigesimæ sextæ
CAP. Primum.**

Omnes uirtutes sunt connexæ.

Solet etiam quæri, utrum uirtutes sibi hærent: ut qui una caruerit, oibus careat. *in Esa. 56.*
De hoc etiam Hiero. ait: Qui ergo uirtutem habet, omnes habet. Quod quidem probabile est, cum enim charitas mater sit omnium uirtutum, in quocunque mater ipsa est, scilicet charitas, & cuncti filij eius, id est uirtutes recte fore creduntur. *In Io. tract. 83.*
Vnde Aug. Vbi charitas est, quid est quod possit deesse? Vbi autem non est, quid est quod possit prodesse? Cur ergo non dicimus, Qui hanc habet uirtutem, omnes habet, cum plenitudo legis sit charitas, quae quanto magis est in homine, tanto ma-

v. 202. 1

gis est virtute preeditus. quanto vero minus,
tanto minus inest virtus: & quanto minus in-
est virtus, tanto magis inest vitium.

CAP. Secundum. Omnes virtutes sunt
in homine pares.

Jac. 5. **Q**uibusdam videtur quod alia ma- *Prima opi.*
gis, alia minus habeantur ab aliquo,
sicut in Iob patientia emicuit, in
Num. 12. Davide humilitas, in Mose mansuetudo. Qui
etiam concedunt aliquem per vnam virtutem *Secunda.*
magis mereri, quam per aliam, &c. Alij ve-
rius dicunt omnes virtutes & similes & pa-
res esse in quocunque sint: vt qui in vna al-
teri par extiterit, in omnibus eidem æqua-
lis sit. Vnde August. Virtutes quæ sunt in
animo humano, quamuis alio & alio modo
singulæ intelligantur: nullo modo tamen se-
parantur ab inuicem, vt quicunque fuerint
æquales. verbi gratia, In fortitudine æquales
sunt, & prudentia, & iustitia, & temperantia.
Si enim dixeris æquales esse istos in fortitu-
dine, sed illum præstare prudentia: sequitur
vt huius fortitudo minus prudens sit, ac per
hoc nec fortitudine æquales sunt, quia est
illius fortitudo prudentior: atque ita de cæ-
teris virtutibus inuenies, si omnes eadem *Dilutio*
consideratione percurras. *Prima opi.* Cum autem dici-
tur aliquis aliqua præminere virtute, vt
Heb. 11. Abraham fide, Iob patientia, secundum vsus

exteriore accipiendum est, vel in comparatione aliorum hominum, quia vel humilitatis habitum maximè præfert, vel opus fidei, vel alicuius cæterarum virtutum præcipuè exequitur. Ita vt aliquis ea ratione possit dici habere vnã virtutem magis quàm aliam, quia per charitatem magis efficitur in actu vnus virtutis quàm alterius: & propter differentiam actuum virtutes magis vel minùs habere dicitur. vt insinuat Aug. ^{epi. ad hieron.} Postest & aliquam non habere, cum tamen simul omnes & pariter habeat quantum ad^{29.} mentis habitum vel essentiam cuiusque. In actu verò aliam magis, aliam minùs habet, aliam etiam non habet. vt vir iustus vtens coniugio, non habet continentiam in actu, quam tamen habet in habitu. Cur ergo non dicantur paria peccata? Fortè quia magis facit contra charitatem qui grauiùs peccat, minùs qui leuiùs. Nemo enim peccat, nisi aduersus illam faciendo, quæ est plenitudo ^{Ro. 13.} legis. ideo rectè dicitur, Qui offenderit in ^{Iaco. 2.} vno, factus est omnium reus, id est contra charitatem facit. In qua pendent omnia, lex ^{Mat. 22.} scilicet & prophetæ. Nam etiam & ipsa cærimonialia sec. spirituales intellectum quem continent, & omnia moralia ad charitatem sunt referenda, tanquàm ad finem. Vnde August. Totam magnitudinem & amplitu-

*Peccata nõ
sunt paria.*

100. b

exo. 2
aug.
decer
chor-
dis, li
vnic
cap.
E
q. su
Exo
17.

dinem diuinorum eloquiorum possidet charitas, qua Deum proximumq; diligimus, quæ radix est omnium bonorum. Vnde Veritas ait: In iis duobus mandatis vniuersa lex pendet & propheta, &c.

DE DECEM PRAECE-
ptis Decalogi.

DISTINCT. Trigesimæseptimæ
CAP. Primum.

Decem præcepta decalogi sunt recto ordine disposita, quorum tria sunt primæ tabule.

Post determinationē de habitibus virtutū & donorum, nūc de operibus mandatorū, per quæ in a-ctibus virtutum dirigitur.

exo. 20
aug. de
decem
chor-
dis, lib.
vnico.
cap. 5.
et lib.
q. super
Exod.
q. 7.

Sed iam distributio decalogi, quæ in duobus mandatis completur, considerata est. Habet enim decalogus decem præcepta, quæ sunt decachordum psalterium. Quæ sic sunt distributa, vt tria quæ sunt in prima tabula, pertineant ad Deum, scil. ad cognitionem & dilectionem Trinitatis: septem, quæ sunt in secunda tabula, ad dilectionem proximi. Primum autem in prima tabula est, Non habebis deos alienos. Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem, &c. Origenes dicit